

Vsak torek v [Večeru](#) in [Primorskih novicah](#)

Bonboniera

Medena sprostitiv ob zvokih brenčanja

Pomirjajoče brenčanje v obliki nežnih vibracij prehaja skozi tanke stene iz svetlega smrekovega lesa. S priprtimi očmi udobno zleknjeni počivamo v naslonjaču in se prepuščamo meditativnemu stanju, v katero nas nevede odpelje z medeno aromo nasičen zrak. Naše dihanje se upočasni, misli umirijo. Vse to se dogaja v čebelnjaku - prostoru, ki je že skozi zgodovino tkal odnose med človekom in čebelo, Karl Vogrinčič pa mu je dal še eno, povsem novo dimenzijo.

V inhalacijski komori udobno zleknjeni počivamo v naslonjaču in vdihavamo zdravilni zrak neposredno iz panjev.

Zdravilne vloge čebelnjaka so se dobro zavedali že stari čebelarji. Prav zato so si v neposredni bližini panjev pogosto uredili tudi spalni prostor, kamor so se umaknili čez noč ali zgolj na počitek. Če hoče čebela preživeti v svojem bivališču, mora namreč najprej poskrbeti za sterilno ozračje v panju. To naredi tako, da stene panja obda s propolisom. Poleg tega naravnega antibiotika pa so v čebelnjaku prisotne tudi druge snovi, ki nastanejo pri razvoju čebel, kot so vosek, med in cvetni prah. Staro čebelarstvo modrost o blagodejnih vplivih čebeljih pridelkov na zdravje in počutje pa je Vogrinčič, sicer že dolgoletni čebelar iz Močne pri Pernici, udejanjil z inhalacijsko komoro, ki jo je postavil kar v tradicionalnem slovenskem čebelnjaku. Da bi še povečal zdravilni učinek, je skozi okrogle odprtine panje s fleksibilno plastično cevjo povezal z dihalno masko, ki si jo obiskovalec nadene na usta in z globokimi vdihmi tako zajema zrak neposredno iz središča plodišča.

"Ali poslikani panji prinesejo več medu?"

"Podobno idejo sem nekoč zasledil na Tirolskem, kjer so star in opuščen objekt spremenili v čebelarški muzej, del prostorov pa namenili za terapijo z vdihovanjem čebeljega zraka. V enem prostoru je tam lahko tudi po deset ljudi hkrati. Gledano s stališča zaslužka je to sicer odlična ideja, a sem želel to izpeljati v butični različici," o navdihu, ki ga z ženo Marijo pogosto najmeta na potovanjih po čebelarskih območjih po vsej Evropi, pripoveduje Vogrinčič. Njuna zadnja takšna odprava je bila obisk rojstnega kraja priznanega apiterapevta dr. Filipa Terča, Mariborčana češkega rodu, ki je kljub svojim uspehom pri zdravljenju revmatizma s čebeljimi piki v našem zgodovinskem spominu po krivici še vedno precej zapostavljena osebnost. Tako se zelo pogosto zgodi, da so šele tujci tisti, ki razpoznajo skrito vrednost posebnega, že pred več kot stoletji izoblikovanega odnosa med čebelarji in čebelami, ki je značilen za slovenski prostor. V Vogrinčičevi knjigi vtisov lahko preberemo navdušene odzive francoskih čebelarjev. Slednji so se pred slabima dvema tednoma udeležili sedemdnevnega potovanja po severovzhodni Sloveniji in se kar niso mogli načuditi umetelnim panjskim končnicam in redoljubnosti slovenskih čebelarjev. Precej gostov iz tujine se po Vogrinčičevih besedah tako nanj obrne z vprašanjem, ali ima poslikane panje zato, da bi čebele prinašale več medu. "Nekdo, ki ga ne zanima nič drugega kot to, koliko medu bodo pridelale čebele, zame ni čebelar, ampak medar. Čebelar je lahko le tisti, ki ima rad čebele. Med je namreč le stranski produkt temeljnega poslanstva čebele, torej oprashaevanja, ki ni nič drugega kot ljubljenje, spolni odnos med rastlinami, do katerega brez čebelje pomoči ne bi nikoli prišlo, mi pa bi posledično ostali brez hrane za preživetje."

Na masažo v čebelnjak

Medena aromaterapija, ki jo v svojevrstno doživetje spreminja avtentični zvok čebel, pa ni edina pridobitev Vogrinčičevega čebelnjaka. Neposredno nad panji je namreč urejeno počivališče, kamor se je mogoče umakniti pred stresnim vsakdanjikom. Barve naravnega lesa in svetloba, ki prehaja skozi okenca čebelnjaka, človeka navdajo z občutkom povezanosti z naravo - prvobitna zaznava, ki smo jo s sodobnim načinom življenja in razmišljanja zanemarili ali jo celo popolnoma zatrli. Le kakšen dober meter stran od panjev pa se je v avtentičnem okolju mogoče tudi zmasirati. Med se je namreč izkazal tudi kot zelo dobro sredstvo za razstrupljanje telesa. S tem ko ga z masažnimi gibi vtiramo v kožo na predelu hrbta, namreč povzročimo, da telo začne izločati odpadne snovi, ki se v obliki svaljkov naberejo na povrhnjici. Ker ta oblika masaže zahteva popolnoma drugačen pristop, kot je v veljavi pri klasičnih masažah, so kar trije člani družine Vogrinčič opravili izobraževanje o medeni masaži v Bonnu. Tudi sicer je v čebelarstvo vpeta vsa družina. Poleg Karla sta čebelarški tečaj namreč opravila tudi sin in hči, ki je s svojo ustvarjalno žilico poskrbela za poslikavo čebelnjaka. Brenčeči zeliščni vrt, kjer v množici čebel, cvetov in zelenja uzremo ožepek, timijan, sivko in pelin, je Marijina skrb. Mešanico štirinajstih pred domačim čebelnjakom vzgojenih dišavnic in zelišč namreč prelije z medenim žganjem. Poleg vsem dobro poznanih čebeljih pridelkov, kot so med, propolis in čebelji vosek, pa so se Vogrinčičevi preizkusili tudi v pridelavi medenega piva in vina. Ta aromatična pijača z izstopajočo medeno cvetico tako nastane na enak način kot vino iz grozdja, le da sladkor, potreben za fermentacijo, pridobijo iz medu.

Čebelarjenje po načelih biodinamike

Med posebnostmi čebelnjaka pa je tudi zastekljena opazovalnica, od koder lahko čebele brez strahu pred piki opazujemo iz neposredne bližine. Čeprav so nad tem še posebno navdušeni najmlajši, pa je znanje o življenju in pomenu čebel nekaj, kar bi po Vogrinčičevih besedah morali osvojiti tudi odrasli. "Pravijo, da je vsaka druga žlica hrane odvisna od čebele. Sam bi rekel, da je morda celo vsaka, in bolj ko se tega zavedamo, večja skrb bi nas morala prevzeti. Čebela je 70 milijonov let preživela, ne da bi se evolucijsko spremenila, danes pa smo tako globoko posegli v okolje, da brez čebelarjeve pomoči tako rekoč ne more več preživeti," zaskrbljeno ugotavlja Vogrinčič, ki je prepričan, da lahko uresničitev Einsteinovih črnih napovedi o močni povezanosti med umiranjem čebel in izumrtjem človeštva preprečimo le tako, da se obrnemo nazaj k naravi. Prav zato se je odločil, da bo poskusil čebelariti po načelih biodinamike. Tri koše, obdane z mešanico iz kravjeka, ilovice in sirotke, bo tako letos prvič naselil s čebelami. Ne da bi kakorkoli posegali v panje, bodo Vogrinčičevi nestrpno čakali pomlad. Če bodo čebele uspešno prezimile, bo to najbolj jasen znak, da lahko preživijo tudi brez človeka, medtem ko, to vemo že sedaj, mi brez njih preprosto ne moremo.

Katja Ertl

 Gemius
Gemius.com

Naslov: VEČER
Priloga bonbon
Svetozarevska
14
2504 Maribor
Slovenija

W: www.bonbon.si
E: bonbon@vecer.com
T: 02 / 23 53 500
F: 02 / 23 53 368

Copyright (c) **Večer**
Maribor - februar 2006
[Splošni pogoji uporabe](#)
Vecer.com